

.....
XX
.....

Б Ю Л Е Т Е Н Ь

ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКИХ КОМБАТАНТІВ У ФРАНЦІЇ.
Ч.І. Січень-Лютий 1936.

.....
XX
.....

-----+-----

ДО ВОЯКІВ ВУВКІ І МАЙБУТНЬОЇ УКРАЇНСЬКОЇ АРМІЇ.

15 років минуло з того часу, коли ми мусили опустити рідні терени. Сторінка історії перевернулася. Один з іспитів, який завдала нам доля, ми не витримали. Багато було причин програної! Важко їх всі проаналізувати, хоч це може й було б так потрібно! Але одною з безсумнівних причин була незгода, поділ. Поділ на групи, підгрупи, партії, уряди, землі, волости, армії і т.иньше, — без кінця.

Те саме взаємознищення, що й за княжих часів, коли "брат йшов на брата", а "погані з побідами приходили на землі УКРАЇНИ". Теж саме і за часів РУЇНИ, теж саме, про що сказав Гетьман Мазепа у своїй думі: "през незгоду всі пропали, самі себе звоювали".

Звоювали самі себе в 1917-20 р.р. Звоювали ворожнечою, нетерпимістю, розбратом і поділом, поділом страшним, поділом на тисячі купок, поділом соціальним, поділом по землях, поділом без кінця і краю!...

Не було пророка, щоб закликав: "Схаменіться недолюдки, — діти юродиві!" Не схаменулись — програли! І мільонами жертв за програне заплатили і платять.

А чим навчилися чомусь на кривавому досвіді? Певно, що ні! До старих урядів добавились нові! Утворились нові групи, нові партії. Нові вожді разом зі старими закликають громадянство до себе, запевняючи, що лише через них прийде спасіння, що лише вони збудують Україну, що лише вони є дійсними, правдивими провідниками нації, що другі — зрадники, запродавці, нездари, непотреби! І максимум своєї енергії ці групи витрачають не на боротьбу з ворогом, що спокійнесенько собі жирує "на нашій-не своїй землі", а на взаємонищення, палке, пристрасне взаємопоборювання. Знову стара Р у ї н а! А найгіршим є, безперечно, те, що цей поділ вноситься і в єдину військову родину.

Побратими по зброї, яким колись на фронті зовсім і непотрібним і нецікавим було знати, хто якого переконання, яким колись вистарчало, що плечем в плече б'ємось проти одного спільного ворога за одну ЄДИНУ УКРАЇНУ, зараз починають скося подивлятись один на одного і перш за все допитуються, до якої групи чи партії хто належить. Часом здається, що спільні бої, рани, походи стерлися буденщиною еміграційного життя.

І д е ю п е р е к р и л а с в а р к а! І пліоткою підкопується під основи цілого військового устрою.

Нам скажуть, що українство виросло непомірно. Так, правда це! Правда, що маємо ясну ІДЕЮ, жертвами освячену, кров'ю политу! Правда, що держави усього світу починають брати на увагу Нову Силу на Південному сході Європи. Все це правда! Але одне на м'ятаймо — сила лише в єдності!

Великі старі держави під час світової війни слідували за тим, щоб все життя країни було підпорядковано одній меті — перемозі. Клемансо твердо заявив: "Одне розпорядження, оден наказ — воювати".

Німці видали, навіть, спеціального закону, що кожний громадянин, чоловік чи жінка, мусив довести, що він щось робить для перемоги.

Ми мусимо бути великою Нацією! На великих мусимо рівнятись! Їх силами й засобами сьогодні не розпорядуємося, а тому для нас ще більш настиглим, необхідним просто питанням перемоги чи поразки є питання консолідації всіх наших сил на всіх наших і не наших землях.

Одна мета мусить домінувати над землями, урядами, партіями! І цією метою може лише бути — с в о я в л а с н а НЕЗАЛЕДНА ДЕРЖАВА!

Для нас, військових, не може бути вищого добра, як Добро Нації, не може бути ближчого завдання, як здобуття волі своєму Народові, не може бути більш негайної вимоги, як вимога долі і честі своїй Батьківщині.

Інтереси особи, партії, групи, землі мусять відійти на другий план. Мусять підпорядкуватись Головній Меті. В цім наше спасіння.

Захмарене сьогодні небо Європи! Надтягає нова страшна буря.

Перші ознаки громовицею прорізують задуху за надто напруженого миру.

В боротьбі і ми шукатимемо свою і волю і долю. Але з чим підемо до бою? З тисяччю групок взаємоненавидячих? З сотками маленьких військових організацій? Чому ми, учасники минулої визвольної боротьби, навчимо нових воїнів майбутньої Української Армії? Чому? Чи тому, що інтереси партії нам ближче інтересів цілої України, чи, навпаки, тому, що Батьківщина вище над усе? І коли це останнє, то чому зараз, сьогодні не заявимо твердо, рішуче: — хочемо бути членами Однієї Військової Родини, бо добро Нації ставимо поперед усього!

і задовго не переждмо до діла, щоб, коли проїде година змагання, то вона застає нас готовими. Час не терпить!!

Передумовою спільної акції є наше духове об'єднання. В останні часи, на щастя, все більш рішуче і гучніше чуються протести проти переставлення державного воза на партійні рейки. Творяться нові і нові військові організації а п о л і т и ч н і, або точніше, вся політика яких полягає в служенню Батьківщині. В Бельгії, на Чехах, у Франції і в інших країнах.

Це був перший етап. Другим етапом було об'єднання цих однозгучних організацій по місцям їх перебування в так звані Краєві Союзи Українських Комбатантів, щоб, як третій та останній етап, створити з цих місцевих союзів Одну Національну Федерацію Українських Вояків.

Членом Федерації чи Союзу може бути кождий, хто був в Українській Армії чи хоче в ній бути в майбутній боротьбі. Особисті політичні переконання є справою кожного. Кому боротьба за власну державність є найбільшим завданням, хто волі для свого народу добивається поперед усього, у кого інтереси Нації відсовують всякі інші інтереси на другий план, той мусить бути членом Федерації...

У Парижі під головуванням б.Командарма п. Ген.-Пор. Омеляновича-Павленка відбулись спільні збори організацій: Парижської Білії Т-ва Запорозців, Союзу Лицарів Залізного Хреста та Клубу Старшин. На цих Зборах було постановлено ці організації об'єднати. При Об'єднанні створено секцію для тих військових, які не належать до вищезгаданих організацій, а які хочуть вступити в наші ряди. Як краєва організація, Об'єднання у Франції входить до Федерації Українських Комбатантів.

Метою Об'єднання є покласти край непотрібному, більш того, шкідливому поділу тих, хто колись плече в плече бились за с п і л ь н у Ідею.

Девізом Об'єднання є--все для Добра Нації.

Питання про майбутній державний устрій ми свідомо відкладаємо до досягнення Головної Мети--здобуття Незалежності, і лише їй надаємо значіння першої і негайної вимоги. Поборювати когось, особу чи групу, Об'єднання вважає і непотрібним і шкідливим.

Ми на передодні нового зриву! До нової боротьби мусимо виступити єдиною лавою, єдиним фронтом, хоч би для цього і доведеться поступитись своїми переконаннями. Вояки минулої Визвольної Боротьби мусять бути в цьому прикладом, бо повторення старих помилок, старого роз'єднання неминуче знову приведе нас до нової поразки, і відповідальність за нове поневолення українського народу важкою плямою ляже на всіх його свідомих синів. А свідомими нам вже час бути...

Цілий програм Об'єднання полягає в тому, аби на-ново відродити роз'єдану, поріжену, поділену, Єдину колись Родину військових. Відродити, поповнити сприяючими нам новими силами і бути готовими до наступлення нового зриву.

Нашим першим завданням є віднайти страчену спільну мову, покласти кінець розкладу,--добитись духового об'єднання, бо від нього--віримо глибоко--залежитиме і об'єднання реальне, та й не самих лише військових.

Об'єднання горяче закликає всіх побратимів по Єдиній Армії без різниці землі, походження, переконання творити Одну Військову Родину, вступати в наші ряди.

Об'єднання закликає всі українські військові групи знайти форми співжиття та цим зміцнити Український Комбатантський Рух.

Або будемо є д и н и м с и л ь н и м організмом, або матимемо сотки слабих, кволих, нездібних ні до праці, ні до чину гуртків та товариств. Вибір залежить від нас самих.

Гетьман Іван Мазепа сказав: "През шаблю маєм право!" Але лише об'єднана спільна шабля Однієї Єдиної Української Армії зможе вибороти наше право, право нашого Народу і Землі на волю, на державність.

ЄДИНИЙ ПАРІД--ЄДИНА ДЕРЖАВА!

ЄДИНА АРМІЯ--ЄДИНА ВІЙСЬКОВА ОРГАНІЗАЦІЯ!

23-12-1935.

Париж.

О Б ' Є Д Н А Н Н Я .

Об'єднання Українських Вояків у Франції.

В 1933-м році з ініціативи Полковника Дубового було засновано Товариство Запорозців. В 1931-м заснувався Союз Лицарів Залізного Хреста і рік пізніше Клуб Українських Старшин ім. Ген.-Пор. Графа Григора Орлика.

Кожна з цих трьох організацій прийняла, як основу своїх статутів, положення про необхідність провадити свою працю, аби мати бажані позитивні наслідки, на базі національній та вважала, що персональні політичні переконання окремих членів не можуть бути перешкодою до вступу до вищезгаданих організацій та до активної в них праці.

Кожна з цих 3-х організацій провадила свою працю по мірі своїх можливостей: поширювали свої думки, видавала відозви, бюлетені, інформаційні звіти, робила доклади, улаштовувала військово-наукові екскурсії і т.и. Один тільки Клуб Старшин, напр., за рік 1934 організував II докладів, головним чином, на теми військові або військово-історичні.

Найіше водночас зі заснуванням Клубу Старшин виникла думка про об'єднання всіх цих трьох організацій, яко Союзу українських військовиків, організованих корпоративно та аполітично, або инакше політика яких є стремління до створення Національної Держави.

Що до переведення такого об'єднання в життя велися пересправи, подавалися проекти, але реалізація їх все відкладалася.

В 1934-35-х роках такі об'єднані організації повстали в Бельгії та Чехословаччині. Виникло питання про те, аби об'єднана військова еміграція по окремих країнах свого перебування створила б спільний для цих організацій один Центр і, таким чином, існувала б одна єдина організація укр. військових, яка б об'єднала всіх вояків всієї української еміграції, повстала б Національна Федерація Українських Комбатантів.

Ця ідея набрала ваги, а переведення її в життя у Франції прискорив приїзд до Парижу п. Ген. Омеляновича-Павленка, який після об'їзду укр. військових товариств у Бельгії завітав і до нас.

Після підготовчої праці, яка провадилась під ближчим керуванням б. Командарма, 7 грудня 1935-го року відбулися спільні Загальні Збори Президій і членів Парижської Філії Т-ва Запорозців, Союзу Лицарів Залізного Хреста та Клубу Старшин. Присутній на зборах п. Ген. Ом.-Павленко одностайно був обраний Почесним Головою Зборів. Також був присутнім і Голова Т-ва Запорозців п. Полковник Дубовий.

Після довшого обговорення справи об'єднання, його мети та програму, Загальні Збори

"визнаючи необхідність та доцільність координації зусиль усього українського вояцтва,

"признаючи созвучність статутів трьох вищезгаданих організацій та

"віруючи, що "в єднанні сила," одностайно прийняли резолюцію:

"Спільні Загальні Збори Парижської Філії Т-ва Запорозців, Союзу Лицарів Залізного Хреста та Клубу Старшин постановляють перевести об'єднання зазначених організацій та обирають тимчасову Управу Об'єднання у Франції в складі: Ген.-Хор. Сварика-Голова, Полковник Дубовий-Перший Заступник, Сотник Якименко-Секретар. Члени Управи-по одному представникові від кожної організації. Представник Т-ва Запорозців Сотник Болобан обирається другим Заступником Голови."

Обговоривши схему майбутньої Федерації Українських Комбатантів, розкиданих по цілм світі, Збори постановили:

"Українська Військова Еміграція по країнах свого перебування організується в Об'єднання чи Союзи, до складу яких можуть входити як вже існуючі

"військові організації, заховуючи свою автономність, так і окремі особи.

"Місцеві об'єднання разом утворюють Національну Федерацію Українських Комбатантів, президія якої координує зусилля цілого українського комбатантського руху."

Президія Об'єднання у Франції постановила просити п. Генерала Ом.-Павленка, аби він для координації праці всіх складових частин Федерації та для доведення їх до Національного Конгресу Українських Комбатантів згодився прийняти на себе виконання обов'язків Голови Федерації. Про цю постанову повідомити Т-ва українських комбатантів в інших державах з проханням приєднатись до цієї постанови.

Всі постанови Спільних Зборів від 7.12.1935 р., які являються установчими, мають бути подані до відома широких кол нашої військової еміграції через українську пресу.

Об'єднання прийняло назву: "Об'єднання Українських Комбатантів у Франції."

На однім з своїх великих засідань Управа Об'єднання постановила:
1. Широко поінформувати українське воєцтво про завдання Об'єднання та його програм,
2. Війти в зв'язок з аналогічними організаціями по інших країнах з метою прискорити остаточне сформування Національної Федерації Українських Комбатантів,

3. Заняти становище до всіх українських воєнків, незалежно від їх політичних переконань, цілком і виразно прихильне, як до своїх побратимів по Визвольній Боротбі.

Закінчуючи коротенький нарис історії народження Об'єднання та подаючи до загального відома перші кроки праці, Управа вірить в те, що українська військова еміграція зрозуміє нашу мету та перед наближаючимися грізними подіями допоможе нам об'єднати розпорошену, взаємно собі поборюючи, але колись єдину ВІЙСКОВУ РОДИНУ, аби усі зусилля усього українського воєцтва йшли по однім шляху, і тим самим полегшити здійснення і осягнення спільної нам усім мети-створити як найліпші передумови для майбутнього всім нам спільного збройного чину.

Р Е З О Л У Ц І І

Загальних Спільних Зборів об'єднаних організацій: Парижської Білії Товариства Запорожців, Союзу Лицарів Залізного Хреста та Клубу Старшин ім. Орлика з дня 7 грудня 1935 року.

Загальні Збори Об'єднаних Організацій українських комбатантів у Франції, які відбулись 7 грудня ц.р. в присутності б. Командуючого Надніпрянською та Галицькою Арміями п. Ген.-Пор. Омеляновича-Павленка, констатують, що українська комбатантська думка набирає чим раз все більшої ваги, а разом з тим зустрічає все більш зрозуміння та прихильного ставлення з боку широких кол українського громадянства.

Загальні Збори приймають слідуючі постанови:

1. Український комбатантський рух відіграє поважну роль в умовах сучасної української дійсності. Його роль в підготовці до майбутньої Визвольної Боротби надзвичайно виростає, а завдання, які на нього покладають минулий хресний шлях та єдина мета-Воля і Добро Батьківщини, роблять цей рух не тільки важливим, потрібним, але і відповідальним за наслідки перед Нацією.
2. Підвалиною воєцького руху є сильні, дисципліновані, спаяні організації по місцях осідку української військової еміграції
3. Організації українських комбатантів по різних місцях свого осідку входять між собою в зв'язок з метою створити ФЕДЕРАЦІЮ УКРАЇНСЬКИХ КОМБАТАНТІВ. Федерація твориться після слідуючого програму: 1. Установлення спільного регуляміну. 2. Вибір Головної Управи. 3. Вибір Гонорового Суду. 4. Вибір Головного Ревізійного Органу. 5. Намічення Почесної Комбатантської Ради.
4. Загальні Збори постановляють видавати Бюлетень Об'єднання та стремити до створення свого спільного Органу, який мав би бути виразником та рупором цілого українського комбатантського руху.
5. Загальні Збори доручають Президії щиро вітати товариства та окремих осіб, які працюють над оформленням нашої військової традиції: - Укр. Воєнно-Історичне Т-во, Кооперативу "Червона Калина" і другі, як також і ті, які розроблюють нашу воєнну доктрину: Укр. Воєнно-Наукове Т-во, Видавництво "До Зброї", "Табір". Об'єднання закликає воєнків підтримати їх в так потрібній праці.
6. Загальні Збори вислухали інформації п. Генерала Омеляновича-Павленка що до Всеукраїнського Національного Конгресу, приймають цілковито погляд, що В.У.Н.К. може і мусить відіграти велику роль для консолідації української політичної акції, а тому закликають усіх своїх членів до як найширшої підтримки цього З'їзду представників нашого громадянства.
7. Загальні Збори приймають дні: 1-го листопаду, 22 січня, 30 вересня, /Здобуття Києва/, 3 червня /Чортківська офензива/, 5 грудня /Початок Зимового Походу/, 22 листопаду /Пам'ять 359, розстріляних під Базаром/, Свято Архистратига Михаїла. Ці дні визначаються за дні святочних сходів, аби на них зазжди відновлювались спомини про Українські збройні чини, щоб вічно плекався дух спротиву хижим окупантам, аби збереглася воля до перемоги.

8. Об'єднання горяче вітає всі військові організації, які до нього належать, а разом з цим з братським привітом звертається до усіх членів великої родини ВІСЬКОВИХ, закликає покласти край ворожнечі та розділенню і об'єднати всі зусилля в Одній Спільній Організації.

30.- 12.- 1935.

— 51 — 11 — 11 — 11 — 11 — 11 — 11 — 11 — 11 — 11 — 11 — 11 — 11 —

Ми не заперечуємо того, що робота різних політичних угруповань має своє значіння і свої позитивні наслідки. Перешкоджувати їм в їхній роботі ми

не збираємось, не збираємось також когось-особу чи організацію-руйнувати. Мета у нас у всіх одна, шляхи ж можуть бути різні. І наколиб якоїсь політичній групі вдалося мати змогу і знайти засоби для поновлення нашої збройної боротьби за єдиний національний ідеал, то всі українські військові організації, як і окремі вояки стануть в лави і візьмуть участь в Визвольній боротьбі без огляду на те чи иньше політичне оформлення евентуального провіду. Закінчуючи свої міркування, викликані "Вояком", я мушу додати лише одне: всяка політична військова організація, вже в силу самої своєї політичності, є зачиненою для вояків же иньшої політичної думки, а, значить, і об'єднати все воєцтво в Одну Військову Родину такі організації не можуть.

Об'єднати українських комбатантів можуть лише організації н а д п а р - т і й н і, двері яких є відчинені для всіх українських вояків, без різниці їхніх політичних переконань.

Наша мета є о б ' є д н а н н я; ми не можемо і не хочемо миритись з 15-ти річним станом роз'єднання, розкладу та взаємних сварок.

Це слід пам'ятати редакції "Вояка" та не обвинувачувати невинних в неіснуючих гріхах.

Ген.-Хор. СВАРИКА
19 січня 1936.

П Р О Т Е С Т

на випад "Вояка" проти Об'єднання Укр. Комбатантів.

В місяшнику Т-ва б. Вояків Армії УНР у Франції "Вояк" Ч.І. приміщено статтю невідомого автора під назвою "Мусимо бути єдині." Нового в цій статті нема нічого: теж саме обкидання брудом инакшедумаючих, яке ми бачимо вже на протязі 15 років емігрантського життя.

Відповідати-б на цю статтю не було і варто, та, на жаль, цей "твір" невідомого військового письменника прикрито авторитетом Т-ва б. Вояків Армії У.Н.Р.

Ми, члени Об'єднання, вважаємо членів Військового Т-ва своїми побратимами по Визвольній Боротьбі, а тому ця негідна в і й с ь к о в о г о товариства стаття зробила на нас гнітуче вражіння, тому ми рахуємо потрібним звернути увагу П. Голови Т-ва, як рівнож, і його членів на деякі моменти цієї сумної статті.

Підготсрці до майбутнього збройного чину автор бачить: "темні плями у вигляді проявів окремих особами, а иноді й невеликими групами деструктивної чинності." Темні плями, дійсно, є, і ними ми вважаємо роботу тих, що з очевидною шкодою для української справи намагаються пофарбувати усе воєцтво в свій кольор. Заяви, подібні до такої, що Україна, мовляв, має бути така, як я хочу, або краще жадної, -/б. міністр Мартос/ такі заяви є злочинні. Для нас всякий, хто здобуття Незалежності приймає як перший, негайний і найголовніший наказ, є з нами, незалежно від його особистих переконань. Деструктивною роботою вважаємо діла тих політиканів, які українських комбатантів тягнуть у bagno партійної чи групової сварки та колотнечи.

Хіба статті: "Мусимо бути єдині", /але неодмінно під їх зверхністю/ не появляються і у иньших політичних груп? І черги таких статей можна продовжувати по кількості наших окремих угруповань, а їх у нас не бракує. Наслідки 15-річної праці, "конструктивної" праці авторів статей "Мусимо бути єдині" ми бачимо. Еміграція розпорошена, поділена. 5 організованих 95% своєї енергії витрачають на боротьбу не з ворогами України, а на взаємну боротьбу з своїми таки-ж братами-Українцями. Нахилила картина... Наближаються події, а автори подібних статей, не розуміючи всієї грози моменту, з атрофікованим почуттям відповідальності за наслідки нолого, близького вже зрису, з штучною наївністю невиннятка белькочуть-"ходіть до нас, то будемо єдині."

Дійсно, дивне розуміння свого обов'язку перед Нацією. Смішно звучить пересторога автора: яке вражіння зробить спроба Об'єднання на чужинці? Відповідаємо категорично, що вражіння буде в кожнім разі ліпшим, яке у них могло скластися на протязі цілих 15 років. А це вражіння могло б бути цілком иньшим, аби у с і й с ь к а і т а у с і й с ь к а і т а групи знайшли б спільну мору та виступали на-зодні спільним фронтом, утворивши Федерацію чи Об'єднання укр. вояків.

така репрезентація комбатантів була б, дійсно, і не смішною і зробила б
не вражіння на чужинців.
Гіршими є розмови про "злу волю ворога", який наче б то керує акцією Об'єднання. Кваліфікувати подібні натяки инакше, як провокаційними, неможливо. Всім відомі ті причини, які викликали творення Об'єднання. Це— партійна чи групова колотнеча, сварки, зненависть, взаємопоборювання та "конструктивна" робота п.п. малярів, які намагаються пофарбувати всіх під один колір, які на початку своєї праці мали лише десятки своїх прихильників, а тепер мають їх і зовсім одиниці.
Всім відомо, що на свою працю Об'єднання ні засобів, ні допомоги ні від кого не дістає, а провадить свою справу на копійки, зібрані серед бідуючої військової еміграції, яка не в силі була далі терпіти стан розкладу та розбрату.
Нарешті, всім відомі п.п. Генерали, які провадять і підтримують акцію Об'єднання. Відомо, що вони, як і рядовий вояк, мусять важко заробляти свій хліб щоденний, в більшості як звичайний робітник на фабриці.
І можна лише подивляти енергію таких п.п. генералів, що в таких умовах знаходять в собі силу для праці на національному ґрунті. Зрештою, ім'я П. Генерала Омеляновича-Павленка каже само за себе.
На закінчення мусимо визнати, що сумне і огидливе вражіння викликає така писанина невідомих авторів.
Ми хочемо вірити, що стаття у "Вояку" є твором окремої невідповідальної особи та що на майбутнє ні П. Голова Військового Т-ва, а ні його члени не дозволять жонглювати іменем українського вояка для подібних сумних виступів, явно шкідливих та руйнуючих справу підготовки української військової еміграції для, віримо, близького нового збройного чину.

О Б ' Є Д Н А Н Н Я

С в я т о 2 2 С і ч н я в П а р и ж і . .

У неділю 26 січня відбулися Урочисті Збори, присвячені проголошенню Самостійності /22.І.1918/ та Соборності /21.І.1919/ Української Держави. Академія була улаштована Об'єднанням Українських Комбатантів у Франції, але крім членів Об'єднання були присутні також і численні гості, представники, як Української Паризької Колонії, так і представники Вільних Козаків та Вільної Калмицької Станиці.
Відкрив Академію Містоголова Об'єднання Сотник Болобан такою промовою:
Високоповажані Паніі, Високоповажані Панове!
Сьогодні в 15-ий раз святкуємо ми на чужині, поміж чужих нам людей, наше найбільше Національне Свято, — Свято проголошення Самостійності України 4-м Універсалом 22 Січня 1918 року.
Кожний нарід, кожна держава мають свої національні свята, кожна нація урочисто обходить свої дні слави, і, цілком зрозуміло, що завжди ці свята є днями перемоги.
Ми не спромоглися, аби і у нас був свій день слави, день перемоги над нашими ворогами, але тим більше, тим гостріше повинні ми відчувати та пам'ятати, що наше тут завдання, завдання української еміграції і полягає, власне, в тім, аби всіма силами стремити до приближення нашого дня слави, до здійснення нашої спільної мети. В цьому — і тільки в цьому — є сенс нашого тут перебування.
Коли державні народи, господарі своїх країв і своїх земель, не забувають цих днів та урочисто їх святкують, то ми, позбавлені можливості навіть перебування на нашій Батьківщині, не повинні, не сміємо а ні на один мент забути про нашу ще й досі поневолену многострадальну Україну.
ОДНИНІ УКРАЇНСЬКА НАРОДНЯ РЕСПУБЛІКА СТАЄ САМОСТІЙНОЮ, НЕ ВІД КОГО НЕЗАЛЕЖНОЮ ВІЛЬНОЮ СУВЕРЕННОЮ ДЕРЖАВОЮ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ.
Ці золоті слова 4-го Універсалу поставили перед нами ясно окреслену мету, поклали кінець сумнівам і ваганням нашим. Ці слова — це є зкристалізована провідна ідея нашого історичного завдання; в цей день українська політична думка вийшла з рамок української партії самостійників та стала найдорожчим скарбом кожного Українця, цілого українського народу; в цей день ми перестали іменуватися "малоросами", "сепаратистами", "мазепинцями", а стали просто У к р а ї н ц я м и, — знайшли самих себе.
Ми виявили свою волю на право бути вільними, і протягом 4-х років Нарід

Український збройно захищав це своє право, але не сталося... Не судилося нам це й на цей раз здобути для нашого народу право господаря, і поки що залишилися йому гірка доля раба.

Вже 15 років Україна в жалобі, і ми мусимо завжди мати в своїм серці, бачити перед своїми очима поруч з довго-блакитною ще і чорну стрічку аж до того моменту, коли з нас, зі всіх українських земель спадуть рабські кайдани.

Хай в цей сьогоднішній день усі Українці, розсіяні по цілій світі, згадають про це, а ті наші брати, які на своїй землі, але в чужій хаті, хай чекають нашого, українського дня перемоги, хай знають, що ми з ними і до серця у нас одне: українське.

Я звертаюсь до присутніх тут шановних і дорогих гостей наших, які теж, як і ми, знаходяться на чужині далеко від своїх рідних станиць, та хочу їх залучити, що вже недалеко наша зоря, вже починає світити сонце на Сході та що спільна наша доля, спільна наша мета: ВИЗВОЛЕННЯ приведе нас і до спільного чину проти наших ворогів за волю, за часття та на славу нашим вольнолюбивим Козацьким Народам.

Потім зачитується лист до Зборів від Голови Об'єднання п. Генерала Сварик.

Вельмишановне Панство!

Вітаю всіх вас зібравшихся з Національним Святком 22-го Січня та дуже жалкую, що обставини не дозволяють мені провести цей день з вами.

З сучасний мент ця історична подія не має належного політично-юридичного значіння, і це тому, що ми не маємо своєї власної держави. Але день 22-го січня має для нас дуже велике моральне значіння; цю історичну подію потрібно мати завжди і в голові і в серці та не забувати про неї.

22-го Січня 1918 року було проголошено 4-ий Універсал Української Центр. Ради. У цьому Універсалі між иньшим були такі золоті слова: "Однині Укр. Народня Республіка стає Самостійною, не від кого Незалежною, Вільною, Суверенною Державою Українського Народу. Для здійснення цих слів розпочалася славетня, вперта трьохрічна боротьба. Але нам у цій боротьбі не пощастило, і, не дивлячись на сотні тисяч жизней українських, покладених на оltарь Батьківщини, ми були примушені тимчасово залишити нашу Батьківщину та припинити тим часом збройну боротьбу. Отже, здійснення цих слів 4-го Універсалу не переведено в життя; воно є нашим найголовнішим завданням, потрібним знов не одну сотню тисяч жизней українських. Ці жизни, безумовно, знайдуться, бо тепер вже нема ні одного свідомого Українця, для якого б цей девіз Суверенної Держави викликав би протест. Це є наш ідеал, за який всі ми з охотою покладемо своє життя. І наше молоде Об'єднання- чи не ставить й воно своїм завданням, не жалкуючи свого життя, за здійснення заповіту 4-го Універсалу...

Вже через тиждень після проголошення Універсалу для його здійснення поклав своє життя під Крутами цілий студентський курінь української молоді, цілком ще необученої військовій справі. 4 роки після цього 359 героїв Базару поклали своє життя во ім'я цієї ідеї 4-го Універсалу, співаючи перед смертю "Ще не вмерла Україна"- їх остання думка була про Україну 4-го Універсалу. Скільки полягло безвісних героїв за час Визвольної Боротьби во ім'я 4-го Універсалу? А наш Головний Вождь небіжчик С.В.Петлюра во ім'я чого поклав своє життя на вулиці Парижу?... А за що сидять по тюрмах, лагерьях та Соловках наші Українці, починаючи від учасників процесу С.В.У.? А рішні повстанці?... Чи не за той-же ідеал вони боролись та борються? Як раз буде до ладу сьогодні їх усіх згадати та побажати помершим вічний спокій та вічну пам'ять, а живим дожити до здійснення того ідеалу, за який вони страждають....

21-го Січня 1919 року відбулась друга історична подія, - проголошено акт злуки двох Самостійних Республік в Єдину Незалежну Соборну Українську Народну Республіку.

Це є день початку ідеї соборности Земель Українських. Цю соборність також не пощастило перевести в життя, і вона по цей час перебуває в стані ідеї. Всю українську еміграцію можна поділити на соборників та не-соборників. Перші вимагають лише Соборну Україну, - другі, як і визнають Соборність, то її не вимагають рішуче і визнають її більш "з чемности", ніж як щось необхідне, обов'язкове.

На мій погляд і одні і другі помиляються: перші- тим, що вимагають неможливого, бо не мається таких засобів, щоб примусити разом упасти кайдани з всіх українських земель. Звільнення може йти поступово; другі помиляються тим, що не визнають соборности або визнають її дуже нерішуче, завдяки чо-

му не мають почуття єдності між усіма Українцями, де б вони не перебували та під чією владою вони б не знаходились. Вони не рахують потрібним примати міцний зв'язок між усіма Українцями. Таке поводження веде до ослаблення самої ідеї Соборності, а згодом і до її повного забуття. На мій погляд, потрібно зберігати ідею Соборності весь час, стілючи її всім Українцям, держати тісний зв'язок між собою, не вимагаючи категорично одночасного звільнення їх усіх.

Якій частині України вдасться звільнитись першій, вона і мусить, міцно ставши на свої державні ноги, допомогти другій частині звільнитись та приєднатись до неї. Вже з збільшеними силами можливо розпочинати боротьбу за здійснення Соборності, не ризикуючи втратити в цій боротьбі власної самостійності. Тільки таким чином є можливе розпочинати боротьбу за Соборність, тільки так є можливе поступове звільнення та об'єднання Українських Земель, — реальне переведення ідеї Соборності в життя. Отже, Шановне Панство, не маємо змоги в сучасний мент здійснити ідею Соборності, тому я кличу вас всіх до соборності д у х о в о ї, що є не тільки можливе, але просто таки необхідне у нашій державній національній праці.

Бажаю вам, Шановне Панство, найвищу нагороду, як наслідок вашої праці: діждати бачити нашу Батьківщину вільною та соборною.

Хай скорше повстане вона прекрасна, могутня, незалежна, соборна.

С л а в а У к р а ї н і !

до Зборів поступило привітання від Походного Отамана Вільних Козаків п. Інж. Г.А. Білого такого змісту:

Воякам Українських Армій.

В імені Козачого Національно-Визвольного Руху вітаю вас, славних вояків Українських Армій, з вашим сьогоднішнім святом проголошення незалежності Української Держави та святом об'єднання 21 січня 1919 р. На превеликий жаль, мабуть не зможу вітати всіх вас на сьогоднішніх урочистих зборах особисто, але прошу вірити, що все Вільне Козацтво не лише вітає вас сьогодні з щирим серцем, а й бажає вам одночасно, щоб не пропала даремно кров, яку ви і поляглі брати ваші пролили за долю і волю свого народу, за незалежність Української Держави, бажає вам, щоб всі змагання ваші — тодішні і теперешні — привели вас як найскорше на рідну землю переможцями і щоб ці свята ви надалі святкували вже не в Парижі, а в тисячолітньому українському Києві.

О до нас, Козаків, — ми віримо і собі і вам, віримо в перемогу свою і вашу і хочемо, щоб зараз і в майбутньому ми всі вже не робили тих помилок, які привели нас за кордон.

Прийшли ми з вами сюди роз'єднаними і різними шляхами. Але до повороту, як зараз бачимо, шлях у нас один і йти по тому шляхові можемо лише разом — за наші ідеали і проти спільного ворога.

Від усього Вільного Козацтва, на чолі якого я стою, ще раз вітаю лицарське Вояцтво Українське.

Козаки простягають вам свою побратимську руку.

ХАЙ ЖИВЕ УКРАЇНА! ХАЙ ЖИВЕ КОЗАКІЯ! НЕХАЙ ЦЕ БУДЕ ЗГОДА, І ТОГІ НАС НІХТО НЕ ПЕРІМОЖЕ!

Далі промовляє Голова Об'єднання Вільних Козаків Комбатантів п. Осавл Алімов, який вітає присутніх зі Святом Незалежності і висловлює побажання, аби в найближчий час ми могли святкувати це свято в тисячолітньому Києві.

Представник Центрального Правління Вільних Козаків і Калмиків п. Балінов вітає Збори зі Святом і підкреслює все значіння перейденого шляху під Прапором Незалежності, проголошеної 22-го Січня.

Після цього Секретар Об'єднання Сотник Якименко в довшій промові підкреслює брак в нашій минулій історії ясно окресленого політичного ідеалу та зазначає, що 22 Січня дало нам його: Незалежність — негайна вимога на сьогодні — і Соборність — ясний наказ для нашого історичного завтра.

В довшій доповіді Підп. Мокієвський переглядає цілий шлях нашого поневолення та відродження і підкреслює, що сьогодні не існує ні однієї політичної групи, яка б не ставила своєю першою точкою програму Незалежності України, і це завдяки акту 22 Січня.

На цій офіційна частина Свята закінчилась, і після короткої перерви почалася друга частина — музично-артистична.

Проф. Ємець своєю чудовою грою на бандурі захопив і розчулив присутніх, його стародавні думи викликали образи сумного і славного минулого, а і

Товариство Залізничників.

На Великдень має відбутись в Парижі Річний З'їзд Товариства.
Програм З'їзду проєктується так:

- I. Гімн. Відкриття З'їзду.
2. Обрання Президії З'їзду та Почесного Голови.
3. Доповідь Управи про діяльність та стан Т-ва.
4. Доповідь делегатів Філії про діяльність та стан.
5. Грешова справа Т-ва /Ощадний та Канцелярський Фонди/.
6. Зміна статуту Т-ва. Обрання Управи Т-ва.
7. Зовнішнє положення Т-ва.
8. Затвердження нових членів Т-ва. Виключення членів Т-ва за несумлінне відношення до своїх обов'язків.
9. Справа об'єднання вояцьких організацій.
10. Утворення пропагандно-репрезентативної групи Т-ва.
- II. Майбутня праця.
13. Вільні внески.

Союз Лицарів Залізного Хреста.

Союз Лицарів Залізного Хреста від довгого часу збирає матеріал для видання окремою книжкою Альманаха нашої Зимової епопеї. Таким матеріалом могли-б бути: статті з історії Зимового походу, біографії його учасників, юморески, яких тема торкається цього періоду і т. інше.

Союз Л. З. Хреста не має на думці писати нову історію Зимового Походу, але вважає, що крім офіційної сторони подій та фактів, була ще сторона інтимна, приватна з її тисяччю епізодів часом трагічних, часом веселих і завжди близьких та цікавих.

Цей бік, ці випадки, це звичайне життя учасників Зимового Походу відбити та зафіксувати й ставить своєю метою Управа Союзу, приступаючи до видання Альманаху.

Управа Союзу Л.З.Хр. просить усіх учасників Зимового Походу, як і інших осіб, які мають щось написане на цю тему, надсилати матеріал по адресі:

М. 2 Мегінів. 128 ав. Мисток Пуго Вологодне (Сейм)

Цей матеріал після відповідного упорядкування буде вміщено в книжці Альманаху Зимового Походу.

25.2.1936.

Париж.

З вояцьким привітом

Управа С о ю з у .

Цікавий доклад.

Певна частина російської преси вперто впоє в своїх читачів думку про могутність та непобідимість С.С.С.Р. На жаль, під гіпноз непереможности Московії підпадає й частина еміграції української. Явище дивне, тим більше, що дійсна сила більшовиків зовсім не така, як про неї кричать.

Дуже цікаво висвітлював це питання б. червоний Старшина п. Тренін в своїм докладі: "Можливості оборони С.С.С.Р. та боездібність Червоної Армії." Підчас довгорічної служби у червоних докладчикowi доводилось бувати в різних частинах С.С.С.Р. та придивлятись до тамонніх відносин і мати до чинення з різними галузями господарчого життя Рад. Отже його свідчення є особливо і цікавим і цінним.

Докладчик виставляв положіння і давав на них відповіді та пояснював, чому саме відповідь є така або инакша.

Положіння та відповіді були такі:

1. КОРДОНИ. Довжина сухоподольних кордонів була з точки погляду оборонних можливостей краю завжди величиною від'ємною, — лишається такою й тепер.
2. ІВІДІСТЬ МОБІЛІЗАЦІЇ. Час, потрібний на переведення мобілізації, завдяки катастрофічному стану залізниць та шосейних і ґрунтових шляхів, треба в порівнянні з передвоєнним збільшити майже вдвічі.
3. КІЛЬКІСТЬ МОБІЛІЗ. ЦІ НИХ РЕЗЕРВІВ. Людських — вистарчаюча / з 170 міл. є до брати/, технічних — недостаюча. Індустрія у випадку війни буде змушена згорнути свою продукцію, в той час, як потреби виростуть непомірно.
4. ПОСТАЧАВАННЯ. Повна розруха транспорту, зубожіння краю та інше.

5. ТРАНСПОРТ. Заміна Комісара Іляхів Андреева Багановичем була викликана повною руйною залізниць. Направа та заміна залізничного матеріалу потребуватиме десятків років.
6. БОСЗДІВІСТЬ ЧЕРВОНОЇ АРМІЇ. Зненависть населення до влади природно переноситься в ряди Червоної армії. Звичайні явища — дезерція старшин, вояків, літунів. Все це не говорить на користь Червоної Армії.
7. МІЖНАРОДНА СІТУАЦІЯ. Невідомо, коли виникне війна, а тому майбутня ситуація може принести багато несподіванок.
8. ГОСПОДАРЧИЙ СТАН КРАЇ. Постійний брак найбільш необхідних річей, брак споживчих припасів, що часом переходить в голод.
9. ПАТРІОТИЗМ НАСЕЛЕННЯ. Зненависть до влади вбиває почуття патріотизму. Івно виражена ворожнеча до влади, навіть, в робітничому осередкові, особливо в останні часи. Селянство завжди було і лишається неприхильним до влади.
- Загальний висновок докладчика був такий, що влада довела край до такого стану, при яким поважна організація оборони стає неможливою. Отже, перша війна з сильним ворогом неодмінно мусить привести Ради до поразки.
- І нам цьому можна лише радіти, бо слабкість ворога, а потім його поразка наближує нас до зреалізування нашої єдиної мети — здобуття власної держави.

-----♦♦♦♦♦-----